

Beste mensen,

Met het hoogfeest van Christus, koning van het heelal nemen we afscheid van dit kerkelijk jaar B. Het feest is ingesteld in de twintiger jaren van de vorige eeuw.

Het had toen in de beleving van velen een triomfalistisch karakter met liederen als 'Aan u O Koning der eeuwen' en met vaandels en fanfares. Voor ons hoort dat niet meer zo bij de tijdgeest. De overweging speelt in op dat verschil en zoekt de titel 'koning' te verbinden met het Oude Testament, met de 'koning in Israel', met een koning-naar-Gods-hart. Volgende week begint de Advent van het C jaar.

Het evangelie van dat jaar zal hoofdzakelijk uit Lucas zijn.

Een goede zondag, Hans

CHRISTUS, KONING VAN HET HEELAL B HOOGFEEST

Daniël 7:13-14

Johannes 18:33-37

Bennekom 2015

In het lijdensverhaal, zoals Marcus het ons vertelt, wordt Jezus - na de geseling - beroofd van zijn kleren. Men geeft hem een soldatenmantel om, zet hem een kroon van doornen op het hoofd en bespot hem als koning van de Joden. Maar, - zo schrijft Marcus heel nadrukkelijk en zeer nauwkeurig - voor men Jezus wegvoert om zijn laatste zware gang te gaan, de stad uit en de berg Golgotha op, trekt men hem eerst weer zijn eigen kleren aan.

Wanneer we vandaag het feest van Christus Koning vieren, dan moeten we goed opletten, dat, als we Jezus als koning willen gedenken, wij - figuurlijk gesproken - hem niet in de verkeerde kleren steken! Want er zijn immers vele koningen in de wereld: tirannen, absolute vorsten, democratische monarchen, op geld belust gekroonde hoofden, wijze koningen, sprookjeskoningen, boze koningen en noem maar op.

Hoe vaak is Jezus in de loop van de geschiedenis niet in de verkeerde kleren gestoken? Aangekleed als kolonisator, als oorlogsheld, als boeman, als vijand van het arme volk.

Hoe is Jezus dan koning? Uit de evangelielezing hebt u al begrepen, dat Jezus er niet erg op uit is om koning genoemd te worden. Voor Pilatus weigert hij zich zelf heel uitdrukkelijk koning te noemen, want, hij weet zeker, dat Pilatus een geheel verkeerd beeld heeft van een koning naar Gods hart. Er zijn immers veel - zelfs heidense - invullingen van dat hoge ambt.

Als we Jezus toch koning willen noemen en hem vandaag - als afsluiting van het kerkelijk jaar - hem met die titel willen eren, dan zullen we moeten nagaan in welke koningstraditie hijzelf staat. Hoe God eens droomde over een ideale koning in het volk van het Oude Testament. Daarvoor komen we terecht in psalm 72, dat u kent met de woorden:

Voor kleine mensen is hij (de koning) bereikbaar,
de koning geeft hoop aan rechtelozen,
hun bloed is kostbaar in zijn ogen,
hij koopt hen vrij uit het slavenhuis.
Hij komt op voor misdeelden.

Zó ziet de ideale koning er uit. M.a.w. hij is géén absolute heerser, geen tiran, geen big boss, laat staan een dictator, maar *dienaar* van allen. Zo hoopte God, dat de koning in Israël zijn ambt zou waarmaken.

Weinigen vóór Jezus hebben dat ideaal ook maar in de verste verte kunnen benaderen. David misschien in zijn goede tijd, wellicht nog Salomo, maar dan heb je het wel gehad. De meeste andere koningen waren slechts op eigen voordeel uit, op macht, eerder dan op het dienen van hun onderdanen. Laat staan dat ze oog hadden voor de armen, de vreemdeling, de zieken of bejaarden in hun midden. Over de meeste koningen in Israel schrijft de Schrift dan ook: ze deden wat kwaad was in de ogen van de Eeuwige!

Maar Jezus hebben we dit jaar uit het evangelie van Marcus wél leren kennen als een dienaar van allen. Dienaar van verlamde mensen, van blinden en doven, van hongerige en hunkerende mensen, van hen die het niet meer zien zitten en als vriend van hen, die in de steek gelaten zijn, schapen zonder herder, tollenaars en zondaars, levend aan de rand van de maatschappij.

Hij zocht hen op in hun steden en dorpen, bevrijdde hen van knellende banden en wees hen de weg naar een hoopvolle samenleving. Neen, Jezus heeft niet roofzuchtig voor zichzelf geleefd, maar is dienaar geworden van allen en precies dááran hij heeft zijn eretitel te danken! Of beter: daarom heeft God hem verheven en een naam gegeven boven alle namen.

Want dat is de taak van een koning naar Gods hart: dat hij niet alleen orde schept en veiligheid garandeert, maar ook, dat hij het leven van alle dag leefbaar maakt voor allen en zo veel mogelijk welvaart schenkt aan iedereen: landgenoot én vreemdeling.

En met die opdracht komen we ook zelf in beeld. Want iedere volwassene

heeft zijn of haar eigen koninkrijkje. Ieder van ons is - bij wijze van spreken - koning of koningin in zijn of haar eigen leven, in zijn/haar eigen wereld: een leraar in zijn klas, een verpleegster op haar afdeling, een directeur in de fabriek, een moeder in het huis, een vrijwilliger in de taak, die hij of zij op zich genomen heeft. En in al die functies luidt de opdracht: het leven voor anderen - en niet zozeer voor jezelf - mogelijk maken en zelfs aangenaam en zinvol. Zo is de grote koning Jezus voorbeeld en gids voor ieder, die zijn volgeling wil zijn en leven wil vanuit zijn geest.

Bij het feest van Christus Koning passen voor ons gevoel niet langer vliegende vaandels, slaande trommels en schetterende fanfares. Het is eerder een feest van verstilde dankbaarheid voor de menslievendheid van Jezus. En daarnaast mag er een gebed in ons opwellen, dat wij in de wereld, die ons is toevertrouwd, hem na mogen volgen en gaan leven in zijn geest, een geest van dienstbaarheid, die over ons is uitgestort.